

PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. aprila 1940.

Številka 4.

Gda si zbiraš pozvanje.

Ednok v življenji prideš do najbolje važnoga koraka, to je te, gda je čas, ka si zbereš pozvanje.

Od pozvanja je najmre vno, vno odvisno, ali boš srečen v življenji, pa tudi ali boš srečen v večnosti.

Vsakše pozvanje ma svoje dužnosti, ki jih moraš opravlati, če si to ali ono pozvanje zbereš, kak je pa vsakši človek ne vednaki ne po teli, ne po značaji, ne po zmožnostih, tak je tudi vsakši človek ne za vsakše pozvanje. Zato je za tebe nad vse važno, da si zbereš tisto pozvanje, ki je za tebe, v šterom boš najležej živo Bogi na čast i sebi na zveličanje.

Pitamo se, ali je Bogi kaj za naše pozvanje, ali se On kaj briga zato, če si zberemo to ali ono pozvanje. Zdrava pamet nam odgovori, da Bog velko skrb ma pri zbiranju pozvanja. Če Bog skrbi za ptičke pod nebom i rožice na travniki, kak ne bi skrbo za človeka — svoje dete, gda te stoji pred najvažnejšim korakom svojega življenja: pred izbirov pozvanja.

Smemo trditi, da je Bog vsakšemi človeki naprej določo pozvanje. Pozvanja so različna i so tudi potrebna. Potreben je kmet, ravnotak tudi delavec, trgovec, učiteo, duhovnik itd. Za vsakše pozvanje so potrebne posebne zmožnosti, šterih pa nema vsakši človek. Zato bi napačno napravo, če bi što šteo biti trgovec, pa nema trgovskega duha itd. Što tak zablodi v dozvanje, ki njemi je ne dano, ne more spunjavati svojih duž-

nosti v popolnoj meri, si greni življenje i se postavi nevarnosti za grehe.

Človekov namen na zemlji je, da se zveliča. I gda si zbiraš pozvanje, moraš paziti, da si zbereš tisto pozvanje, v šterom se najlepše zveličaš. Samo Bog pa zna, štero pozvanje je za tebe najbolje prikladno, v šterom najlepše dosegneš svojo zadnji cio. Zato ti je Bog tisto pozvanje tudi določo. Ti ga moraš pa zadeti, gda si zbiraš. I to je ravno zdaj važno, da ne zbereš napačno, da zbereš tisto pozvanje, štero ti je Bog določo. Zato ka v tom pozvanji najlepše spuniš svojo življenjsko nalogo, zaspeveš najlepšo hvalo Bogi, zaigraš najlepšo melodijo, strune tvojeja življenja se v tom pozvanji najlepše oglašajo.

Če bi nam Bog to pozvanje dao videti ali otipati, nam zbira ne bi bila težka. Vsakši bi svoje najšeo i ga sprijao.

Ali to se ne zgodi. Pozvanje se nam vidno ne pokaže. Najti ga moramo na drugi način.

Če je Bog človeki pozvanje določo, te tudi žele, da ga človek najde. Zato mora Bog pomagati, na nekši način pokazati. I to se dogaja.

Bog vdehne človeki v srce veselje do tistoga pozvanja, šteroga njemi je določo. To veselje, ta vola do toga ali onoga pozvanja je skoro gvüšno glas boži, ki človeka zove, naj si zbere to pozvanje. A to veselje samo šče ne gvüšen znak, da ti Bog ravno to pozvanje šče dati. Vnogokaj si lahko želiš, čütiš veselje do ednoga i drugoga. Ka naj zdaj napraviš, da zadeneš pravo? Premisli, kakše sposobnosti maš. Ali maš sposobnosti — düševne ali telovne — da boš mogoce spunjavati dužnosti toga ali onoga pozvanja. I gda spoznaš, da za edno pozvanje maš veselje pa tudi oboje sposobnosti, je to že bole jasno, kama te Bog zove, ka ti šče dati.

Pri tem je potrebno pa še tretje: moliti moraš. Sv. Düha moraš prositi za razsvetlenje, da ležej spoznaš, ali te Bog zove v to pozvanje. Po stanovitnoj i poniznoj molitvi šče bole začütiš veselje do pravoga pozvanja i tudi vekšo moč, ki te sili, da se odločiš za to pozvanje.

Če zadeneš pravo pozvanje, to je tisto, ki ti ga je določila boža Previdnost, potom za to pozvanje dobiš tudi posebne milosti; to še bole v obilnoj meri, da svoje dužnosti ležej spunjaveš i se tak ležej zveličaš.

Istina je, da človek včasi ne zadene pravo pozvanje, ali v tom pozvanji se te žmätnej zveliča. Ne je pač tista ladjica, štero ti je Bog šteo dati, v šteroj bi se najbolje gvüšno pripe-lao prek.

Krščanska lübezen

do bližnjega v bojni

Od te lübezni svedočijo nedavno znane podrobnosti od junaške smrti i od pokopa francoskoga letalskoga oficira Geofroya, ki je bio pred bojnov profesor bogoslovja v Angelicum, ki je mednarodni študijski dominikanski zavod v Rimi.

Dne 5. novembra 1939. je oficir francoskoga letalstva dobo zapoved, naj leti z europlanom nad sovražnikovov zemlov. Tisti oficir, ki je bio oča troje maloletne dece, se je pripravo na polet. Kda je p. Geofroy zvedo za to, se je ponüdo, da bi on odleto namesto družinskoga očo. Sezna je meo tüdi on svoje, predvsem svojo priletno mater, ki bi jo brez dvoma hüdo zadela smrt sina-dühovnika. Vseedno nebi zapüsto niko, ki bi ga tak nücali, kak toga družinskoga očo. Po dugom oklevanji je bila njegova ponüdba sprejeta.

I zgodilo se je to, odkoj se je p. Geoffroy bojava za svojega bojnoga tovariša bole kak za sebe. Dve sovražnikovi letali sta ga napadnole i njega i njegovoga spremljevalca smrtno ranile. Tretji tovariš se je rešo s padalom. Na čüden način je goreče letalo brez vodstva letelo šče 12 kilometrov daleč, prvle kak je spadnole na tla. Kda je letalo spadnole na zemlo, se je patrova glava odtrgala od trüpla, ki je bilo že vse zvoglenelo.

Letalo je spadnole na tla blüzi nekše vesi pri Trierji. Tretjega spremljevalca, ki se je rešo, so zgrabili Nemci i te njim je povedo, što sta bila njegoviva tovariša. Vendar ne znao, da je bio te njegov letalski oficir tüdi katoličanski dühovnik. Obe trüpli so položili v hrastovo škrinjo i jiva pokopali z vojaškimi častmi. Katoličanski divizijski dühovnik je za oba meo čarno mešo i je opravo obredne molitve pri pogrebi.

V Angelicum pa so v novembri zvedeli, da p. Geoffroya pogrešajo. Dugo neso njegovi tovariši nikaj zvedli od njega. Komaj proti konci januara so v Rimi z gotovostjov zvedili, da je spadno i da je blüzi Trierja pokopani. Drüge podrobnosti pa neso bile znane.

Rektor Angelicuma, ki je državljan nevtralne države, je nato pisao nemškomi sobrati. Te se je obrno na nekšega lajika, ki je bio blüzi Trierja pri vojakaj, i ga je proso, naj njemi spo-roči podrobnosti od p. Geofroya. Te je svojemi povelniki razodeo to prošnja i je začeo pozvedüvati j je tüdi sam šo na grob p. Geofroya. Ondotni župnik je povedao vse od nesrečne smrti i pogreba patra. Patri nemškoga dominikanskoga reda so poskrbeli za to, da je dobo p. Geofroy na grob marmorni križ z imenom i datumom smrti.

Te primer svedoči, da vtegne krščanska lübezen tüdi med sovražniki čüdežno vplivati.

Vzemi si čas tudi za dušo.

„Čas je zlato“, pravi pregovor. Zato ga dobro porabimo. Vsakša minuta je zlata vredna. Včasih je edna minuta, ali pet minut odločilnih za vse življenje. Ešče več: edna sama minuta nam lahko odloči našo večnost. Edna minuta je zadosta, da grešnik svoje grehe požaluje i je rešeni večnoga pogublenja.

Vsakši čas si lahko nabiramo zaklade za nebesa. Če nemam smrtnoga greha, mi bo vsakše dobro delo, ki ga opravi, v večnosti poplačeno.

Važno pa je, da znamo, da je vrednost naših del vno go odvisna od toga, kakša je naša duša. Lepa, čista, sveta duša zna vse inači, vse lepše, bolje, Bogi bole dopadljivo opraviti delo, kak edna druga, zamazana, grešna. Če dá siromaki falaček krüha svetnik i ravnotakši falaček krüha istomi siromaki grešnik, je dar prvoga Bogi neizmerno dopadlivejši, zato zasluži vekše plačilo.

Nad vse je zato važno, da očuvamo svojo dušo čisto. Šče več, da skrbimo, da naša duša raste v popolnosti, da napreduje v svetosti. Čim bole žari naša duša od svetosti, tem bole so od te ožarjenosti svetla tudi naša dela.

Ali jako je važno dejstvo, da človek, ki je preveč zaposleni s skrbmi v svojoj službi, duhovno nazaduje, če sorazmerno ne skrbi tudi za duhovno hrano svoje duše. Velke skrbi, ki so ne ravno duhovne, kak n. pr. pri gospodarstvu, v pisarni, politiki itd. tak zaposlijo človekovo dušo, njegovo mišljenje, da za duhovno življenje duša več ne tak sposobna, zato se začne sušiti, hirati.

Vsakdenešnje življenje to potrpuje. So lüdje, ki so v duhovnih službaj i so začnoli to službo s svetim navdušenjom, pa so prišle dnevne skrbi, ki so se včasi vnožile prek mere, zatogavolo več ne bilo časa za takše molitve, za premišlavanja, za brezskrbni pogovor z Bogom i njuvo duhovno življenje začne hirati. Postanjüvlejo vsikdar bole vsakdenešnji, povprečni, plitvi, tak, da od nekdašnje svete zbranosti ostane le tü pa tam kakši sled.

Vsikdar pa vala pravilo: *ka pomaga človeki, če si ves svet pridobi, na svojoj duši pa škodo trpi.* Ka pomaga, če cerkve zida, svojo dušo pa pušti, da hira; ka pomaga, če jezere spreobrne, svojo dušo pa zapušti, da jo pleveo vsikdar bole obrašča; ka pomaga, če si svojo denarnico napunjavle z jezerkami i dosegne vse svetne časti, da se njemi morejo drugi klanjati, pri tom pa ne opazi, da ga ravno te časti dušijo kak trnje žito, da ne more rasti i se razcvetati lepota njegove duše do svetosti.

Človek si nujno mora vzeti čas, da se oslobodi vseh skrbi, vsega dela, da se popolnoma loči od vsega i se zapre v samo-

ten kraj, gde ga nihče ne moti, gde lahko ščista mirno svojo dušo vzeme naprej, jo opazuje v svetlosti božega Sunca, gde se opazi vsakši najmenši prašek, vsakša najmenša napaka, ki se šče naseliti i pognati korenje v njegovej duši.

Kem bole je što zaposleni, tem bole je izpostavljeni nevarnosti, da se duhovno življenje začne dūšiti od teh skrbi. Zato je pri vekšoj zaposlenosti potrebna ešče vekša skrb za rast duhovnoga življenja. To pa je ravno težko. Človek, ki je jako zaposlen, bi rad najprle delo opravo i te nazadnje, če kaj časa ostane za dušo. Tak se ljudje navadno ravnajo pa to je nepravilno. To je največkrat zrok, da duhovnost nazaduje i tak nekda vno gobetajoči človek na stara leta postane ščista navaden povprečen kristjan.

Što ma dosta skrbi, mora dosta moliti i dosta premišlavati, da tak svojo dušo sproti rešuje, da jo skrbi ne zadūšijo.

Zato moramo najti čas za svojo dušo i to sproti vsakši den. Vsakše delo nazaduje pūsti v duši nekšo sled, žlak i to trebe sproti poravnati. Nikak ne smemo zanemarjati svojega duhovnoga življenja, da bi te več dela opravili. To bi nas vodilo do propada. Rajši delo pūstiti na drugi den, kak pa pūstiti dušo eden den brez temeljitoga pregleda. Na te način se bomo držali vsikdar na visini, naša duša bo vsikdar bole žarela v svetosti, od te žarjenosti bodo pa tūdi naša dela dobivala svetlobo, lepoto i bodo pred Bogom več vredna, čeravno jih bo menje.

Misijon pri Sv. Juriju.

Naša fara je doživela takše milostipune dneve, da se nam zdi, ka toga ne smemo zamolčati. Po dugih šestnajstih letih je bio najmre pri nas palik obdržani sv. Misijon. Kak žedna zemla hrepeni po dežji, tak so srca naših farnikov nezavedno hrepenela po dušnoj obnovi. I ar dūše edne cele fare najlepše obnovi sv. misijon, so se naš g. provizor tūdi za njega poskrbeli. Naprosili so za sv. misijon častite gospode salezijance, šteri so se prošnji nazlūk obilnoj zaposlenosti iz lūbezni do naših nemrtelni dūš radevole odzvali. Tak so bili pri nas misijonarje sledeči častiti gospodje salezijanci: Tkalec Jožef iz Zagreba, dr. Zamjen Srečko iz Ljubljane, Vogrin Štefan in Lovrenčič Jožef iz Sobote. — Začeo se je sv. misijon v soboto 9. marca zadvečera i dokončao po osmih dnevaj v nedelo 17. marca. Vsakši den je bila ob 6. vōri sv. meša i nato slovenska predga. Ob 9. vōri je bila vsaki den nemška predga, ar je nekak četrtina naših farnikov Nemcov. Ob pol 11. vōri pa je bila spet slovenska predga i nato meša. Zadvečera je bila vsakokrat sv. križna pot pa predga za vse, ali pa govor za posamezne stanove (otroke, ženske, dekle, dečke, moške), posebi za Slovence i posebi za Nemce. Gospodje misijonarje so se res

z velkov požrtvovalnostjov dosta trüdili, vej pa so držali vsaki den 4 predge, 4 dni pa celo po 5 predg; poleg toga so pa neumorno spovedavali, ar spovednice so bile oblegane od jütra do večera. Lejko pravimo, da bi skoro žmetno bilo eti pri nas najti človeka, ki bi med misijonom ne opravo spovedi. Šteri neso mogli v cerkev priti, so bili spovedani i obhajani doma. Boži Zveličar se je radüvao nad očiščenimi düšami, ki so prihajale, šče celo v kesnih vöraj, k sv. prečiščavanji. Sv. obhajil je bilo med misijonom, kak smo zvedeli, vse vküp 5800. Blaženi dnevi so resan to bili za našo faro, takši dnevi, kak smo jih ešče nikdar ne doživeli. Bože istine, ki so je gospodje misijonarji glasili, ne bomo pozabili i v spomini nam bo zlasti ostao sklep sv. misijona. Te sklep je bio v nedelo 17. marca ob pol 6 vöri večer. Najprle so nam pred nabito punov cerkvijov (več kak polovica lüdi je moglo ostati vöni) voditeo misijona vlč. g. Tkalec Jožef v slovenskoj i nemškoj predgi pokazali križanoga Zveličitela, šteroga se oklenimo z vsemi močmi svoje düše, da nam bo v srci on, naš Zveličar, kralüvao, ne pa smrtni greh. Po predgi so vöni pred cerkvijov preč. g. dekan Krantz Jožef ob asistenci osmih dühovnikov blagosloveli misijonski križ. Nato se je v večernom mraki razvila veličastna rimska procesija. Te procesije se je udeležilo do 6 jezero lüdi, od teh nad 1500 z gorečimi bakljami v rokah. Fantje v krojih so nesli v procesiji znamenje našega odrešenja, misijonski križ. Ko se je procesija povrnola nazaj do naše lepe cerkve, je nato bila v cerkvi ponovitev krstne oblübe. Genlivo je bilo, kak so verniki dvignili svoje roke gor i so slovesno izpovedali vero v presveto Trojstvo i se odpovedali hüdomi dühi. Iz dna düše smo spevali na to „Te Deum“ — zahvalo Bogi za te milosti pune dneve. Da, zahvala Bogi za vse, ka nam je v teh dnevaj dao. Zahvala gg. misijonarom za njihovo velko delo. I prošnja k Bogi, da bi sv. misijon obilne dobre sadove obrodio!

Križ ali srp s klepačom

Nekaj reči od komunizma, na podlagi okrožnice sv. Oče, Kristušovoga namestnika.

Strahote komunizma v španskoj državljanskoj bojni.

Tam pa — kak v Španiji — kde kužni in sramotni komunizem šče ne mogeo roditi vseh žalostnih sadov svojih zmot, je vendar, žao, povzročo besnostne čine i napravo strašno hüdodelstvo.

Ne porüšo samo edne ali drüge cerkve, ednoga ali drügoga samostana, nego kde koli je mogeo, je do tal porüšo vse cerkve, vse samostane, vse spomenike krščanske vere, tüdi umetnostno i kulturno najznamenitejše.

A slepa besnost komunistov ne morila samo škofov i dühovnikov, redovnikov i redovnic, prav posebno redovnikov i redovnic, ki so skrbeli za delavce i siromake, nego je pomo-

mila tudi prevnogo laikov iz vseh stanov, ar so izpovedali krš-
čansko vero ali so bili nasprotni brezbožnomi komunizmi.

Te grozne poboje in pomore so komunisti opravljali s
takšim sovraštvom, s takšov strašnov sirovostjov, da bi se
dnesden ne vidlo mogoče.

Što, če je šče čeden, bodisi zasebnik ali resnoben držav-
nik, se ne bi zgražao, če pomisli, da se vtegne to, ka se je
godilo v Španiji, zgodi tudi po drugi kulturni deželaj!

Vse po načrti. Nikak pa trditi, da bi bile te okrutnosti
fiste vrste, kak se navadno dogajajo pri vseh prevratih, revolu-
cijaj posameznih razkačenih ljudi.

Nikak ne! To so najmre naravne posledice komunističnih
navukov, ki ne poznajo nikših vüzd.

Neke vüzde, neke vezi so potrebne ljudem, poedincom i
držinini, zato so tudi barbarski narodi priznavali naravni zakon,
zapisani od Boga vsakomi človeki v dušo.

Tisti stari narodi, ki jim je bilo spunjavanje toga zakona
kak nekšii sveti običaj, so se zdignili do veličine, ki šče zdaj
očaruje nešterne površne raziskovalce človeče zgodovine. Če
se pa iztrga iz duš celo boža zamiseo, teda ljudje hitro podi-
vajo i posürovijo.

Boj vsemi, ka je Božega. I prav to je, ka se zdaj godi
pred našimi očmi. Prvič, kak ljudje pomlijo, gledamo skrbno
začet i dobro premišlen vpor proti vsemi, „ka se imenuje Bog“
(2. Tes 2, 4).

Zakaj komunizem nasprotuje po svojoj naravi vsakoj veri,
ki jo ma za „uspavajoči čemer za proletarce“, prej da njeni
navuki ino zapovedi kažejo na večno življenje po smrti i tak
odvračajo ljudi od nebes, ki je morajo dosegnoti na zemli.

Če ljudstvo ednok sprimle takšii šatanski navuk od Boga
i vere, te mora podivjati i divjati proti vsemi, ka je z Bogom,
verov i Cerkvijov v zvezi.

Pomlimo! Delavni človek nema od komunistične revolu-
cije nikaj drugoga, kak to, da sme nekaj časa prelivati krv v
bratomornom boji, rüšiti cerkve i vničavati kulturne vrednote,
ki so last vsega naroda. Kda se besnenje poleže, postane
delovni človek znova rob šče bole brezsrčni gospodarov kak
jih ma dnes.

Hudiča je bujo.

Te dni se je v krčmi v Despotovci hvalo kmet Stefanovič, da je na
bregi reke Resave srečao Hudiča pa ga po dugoj borbi bujo z nožom. Nekaj
možkih je šlo pogledat na breg Resave. Tam pa neso najšli hudiča, nego
brodera Milana Avramoviča, ki je ležao mrtev v mlaki krvi. Stefanoviča, ki
je nedavno prišeo iz norišnice, so zaprli. V norišnico pa ga je pred leti spravi-
lo pijančüvanje. Od alkohola se njemi je zmešalo. — Če bi tomi nesrečnomi
človeki što že pred leti dao v roke knižico z navuki, kak jih ma v sebi kni-
žica „Proč s strupom!“ nikdar ne bi postao pijanec, nikdar ne bi pri-
šeo v norišnico i ne bi bujo človeka. Ka pa ti že maš to lepo knižico?
Košta samo 1 din. Dobi se pri Salezijancih na Rakovniki v Ljubljani.

Zanimivosti.

V bolnici je čakao preprosti mož na operacijo. Meo je raka na jeziki. Vse je bilo pripravljeno. Učenci so že obstopili zdravnika, ki je meo operacijo, zvršiti. Prle pa kak vreže, pove moži še ednok, da za ozdravljenje nega druge pomoči; bo z operacijov rešeni gvisne smrti, toda zgubi dar govora. „Če mate kakšo želo“, njemi pravi, „ki bi jo šče radi z rečjov povedali, povejte jo zdaj takoj, potom bote nemi“. Nato je bolnik nikelko nagno glavo i z velkov pobožnostjov odgovoro: „Hvalen bodi Jezuš Kristuš“.

* * *

Gda je casarica Evfrozina mislila, da je prišeo čas, da si njeni casarski sin zbere tovarišico za življenje, njemi je z lübenzivov resnostjov pravila: „Moj sin, zdaj je čas, da poskrbiš za nasledstvo na prestoli, za bodočega dediča casarstva. Poiskala sem najlepše device celoga Orienta i jih pozvala v Carigrad, da se zberejo v bisernoj dvorani casarske palače. Prosi Boga, da pravo zbereš; zakaj znaj, da važnejša i zmetnejša je za tebe ta zvolitev, nego vladanje vsega casarstva, ki je na tvojih ramaj.“

Nato je odgovoro sin Teofil: „Lüba mati, vi žene mate bole s žene oči v teh stvarih nego mi možje. Prosim Vas prav iz srca, da bi mi vi, ki ste vsikdar tak skrbeli za mene, šče zdaj s svojim nasvetom pomagali“.

„Dobro“, je pravila casarica — mati. „Tü maš imenik vseh mladenk, ki se bodo zbrale. Pri vsakšoj je kratek popis njenoga življenja i njenih lastnosti. Te popise dobro premisli, potom idi zbirat. Tistoj, ki jo zvoliš, daj to zlato jaboko. Rekši, zroči mati sini jaboko, znamenje zvolitve.“

Teofil je molo i svojo velko zadevo Bogi priporočao. Pa tüdi mater je bogao. Vsa imena mladenk je natančno premislo, tak da je od vsakše znao na pamet, kakša je. Določeni den je potem šo zbirat nevesto. V najlepšoj casarskoj dvorani se njemi je poklonilo čüda vnogo lepote, miline. Vnoge izmed Orientalk so porabile vsa sredstva za olepšavanje, ki so je v tistom časi poznali.

Casarski sin je pregledno mladenke. To i ono je prijazno nagovoro, a niednoj šče ne zročo zlatoga jabuka. Nazadnje pride do device z imenom Teodora. Bila je popisana v imeniki kak izredno modra, skromna i izvrstno odgojena. Toda v lepoti je zaostajala za drugimi. Teofil se je nekaj časa borio. Slednjič stopi k Teodori i pravi: „Če bi meo vzeti v zakon samo telo, bi morao dati drugim prednost. Toda po svojih jakostih si mi ti prva med vsemi. Teodora, bodi moja žena, jaz želim biti tvoj mož.“ S temi rečmi njoj je podaro zlato jabuko, štero je mladenka ponizno sprijala. — I Teodora je postala najmodrejša kneginja, ka jih je gda sedelo na casarskom prestoli. Bila je svojemi moži bole verna svetovalka, kak samo dobra žena.

1. MONTLBA

Sveti Jožef zaščitnik svete cerkve. Letos mine 170 let, kak je sv. Oča papa Pij IX. proglaso sv. Jožefa za zaščitnika cele katoliške cerkve.

Velki kip Kristuša Krala so postavili katoliški Eskimi na 300 m visikoj obali otoka King-Islanda, med Aljaskov i Sibirijov.

V Rimi je te dni stopila v katoliško cerkev žena japonskoga diplomata v Rimi dr. Ghieza Kaschivakuma. Sv. krst njoj je podelo eden japonski frančiškan.

Žrtev čuvarov Svete zemle. Čuvari svetih krajev v Palestini so že od časov sv. Frančiška frančiškani. V te 700 letih je 2500 najboljših sinov sv. Frančiška prejelalo krv pri čuvanji največjih krščanskih svetinj.

Svoje življenje sta darüvale Bogi kak žrtev za mir sveta i za napredek misijonov dve redovnici, ki sta se potopile ob priliki nesreče italijanskoga parnika „Orazio“ v lijónskom zalivi. Sestri sta potüvali v misijone, pa jivi je med potjov doletela nesreča.

Med 12 škofi, ki jih je nedavno posveto sam sv. Oča v Rimi, je tüdi salezijanski škof La Ravoire-Morrow, apostolski vikar krišnagarski v Indiji. Za časa preganjanja katoličanov v Mehiki je bio rektor salezijanskoga zavoda v Puebla. Tüdi njega so obsodili na smrt. Dali so njemi dve vöri življenja na razpolago. V tom časi se je skrio za ime Morrov, ki si ga je privzeo po materi. Pravo je, naj ga revolucionari samo usmrtijo, pripravleni pa naj bodo na neprilike z Amerikov, ar je on Amerikaneec. Toga so se zbojali i ga püstili. Tak ga je materino ime rešilo smrti.

Znano nam je, da se sv. Oča vngoto trüdi, da bi na sveti zavladao pravičen mir. To potrjuje molitvica, štero je nedavno sestavo, izdäo i obdaro z odpüstkom 300 dni vsakokrat, kda se zmoli. Ta molitvica se glasi: „Evharistično Srce Jezušovo včini naj mir, sad tvoje pravice i lübezni vlada nad celim svetom!“

V Angliji se je vršila v vseh škofijah devetdnevnic za mir. Organiziralo jo je društvo Naše Gospe Lurdske. Pri toj priliki so dühovniki v predgaj pozivali lüdstvo, naj moli za mir. V westminsterskoj katedrali je govoru O. Dudley.

Sv. Kongregacija obredov je izdala odlok, da se začne apostolski postopek za proglašenje za blaženo indijsko devico Katarino Tekakwitha, ki je leta 1676. stopila v kat. cerkev, leta 1680. pa je vmrla v duhi svetosti.

V Jeruzalemi so začnoli popravlati znamenito baziliko sv. Groba. Pred leti je oblast prepovedala vstop v cerkev, ar je bilo nevarno. Zdaj bo temeljito popravljena. S popravki so že začnoli i to, v znanoj kapelici sv. Helene.

V severnoj Karolini v Ameriki je katoliški škof Evgen J. Mc. Guinness odpro dečinsko zavetišče za 200 židovske dece, šterih starši so pribežali iz Nemčije. Njegovo delo je vzbudilo veliko pozornost, pri družinah dece i po politični časopisaj hvalijo njegovo plemenito delo.

Na Kitajskom je vojna doseagamač napravila 6 milijonov sirot i 60 milijonov brezdomcov. Tak je izjavo škof domačin msg. Pavel Yu Pin, nan-kiški apostolski vikar Amerikancom.

Jezuisti red bo letos obhajao 400 letnico svojega obstoja. Te red je bio izmed vseh cerkvenih redov ves čas najbolje osovraženi i preganjani, ar je bio najbolje borbeni za božo pravico. Iz toga reda duhovnih sinov sv. Ignacija je izšlo vnogo vučenih ljudi, pa tudi dosta svetnikov. Čast oltara je doseglo 165 sinov sv. Ignacija.

Dvojno čudežno ozdravljenje. V Španiji v Saragosi je nenadno ozdravila ustanoviteljica družbe „Misijonskih sester Jezusa i Marije“, Pilar Isquierdo Alberzo. Že 12 let je bila slepa i hroma. Letos 10. januara je sprejela pri sv. meši, ki je bila v njenom stanovanji, sv. obhajilo iz rok p. Liberio Portesa. Naednok je začutila, da je zdrava, tudi preglednola je. Cerkvena oblast je naročila zdravnikom, naj dogodek preiščejo.

V Beči so letos 24. januara slovesno svetili 600 letnico posvečenja sloveče stolnice sv. Štefana. Kardinal dr. Innitzer je poslao za te den vernikom dunajske nadškofije pastirsko pismo, v šterom pravi med drugim: „Nikaj vekšega ne mogoče Cerkvi v Beči darovati, kak živo vero i duha lübezni, ki je vode toj krščanske čase ...“

Na jezuitja. V mestu Barbaçoas so zgradili novo veličastno cerkev. Duga je 40. srka 16 m. Ma dva tórna i kupolo. Dragocena vóra v tórni je izdelana v Nemčiji. Oltari so izdelani iz lesa v gotoskom slogi. Notrašnja oprava cerkve košta v našoj valuti 600.000 dolarov. V cerkvi je jako stara Marijina slika, okrašena z zlatom i biseri.

Zdrüzene države Amerike. Družstvo ameriških katoliških žen, ki ma svoj sedež v New Yorki, je na den prve obletnice kronanja sv. Oče Pija XII. darüvalo 200.000 obhajil za njega. Glavna naloga toga družva je, da v smisli katoliških načel deluje v družinskom življenji proti ločitvam zakonov.

Romunija. V Ploestiji, gde se nahajajo znani romunski petrolejski vrelci, so zgradili novo kat. cerkev. Zgrajena je iz kamna v romanskom slogi. Posvečena je Kristusu Kralju.

V Italiji je vmro duhovnik don Orione, ki je ustanovo družbo „Hčera bože previdnosti“, ki se jako blagonosno udejstvüjejo na poli krščanske lübezni i pomoči delavskim slojem. Don Orione že dnes slovi za svetnika i ga po pravici stavijo v edno vrsto z nepozabnim svetim don Boskom.

Francija. Ob priliki prve obletnice kronanja sv. Oče so polski vojak i slovesno izrazili svojo sinovsko vdanost Svetoj Stolici. Vdeležili so se sv. meše, ki se je slüžila za sv. Očo i priredili posebne vojaške svečanosti.

Na smrt obsojena, ar sta poslúšala radio. Sovjetsko vojaško sodišče na Poljskom je obsodilo na smrt dva bivša poljska državljana, Stanislava Krotkoga i Vadlemzrja Pšebiševskega. Zvalo toja, ka sta poslúšala novice vatikanskoga radia o preganjanji Očave V sovjetskom deli Poljske i te novice pripovedovala tudi drugim. Rdeče vojaško sodišče je v tom videlo „zavestno ogrožanje sovjetske Unije“. Zvün toga je obložba Poljakoma očitala tudi, da sta ob katoliških praznikih povabila v svoje hiše prijatele i znanca, ki so tam prisostvüvali radijskim prenosom cerkvenih opravil. Smrtno kažen nad obsojencema je izvršila GPU s streljanjem.

Prihodnji, to je VII. mednarodni kongres Kristusa Krala bo v Saragosi na Španskom. Španci ščejo, da je kongres prihodnje leto, 1941, — četüdi vojska še traja. Dasi se zastopniki vseh narodov morda ne bodo mogli vdeležiti, pa — pravijo — Španija sama potrebuje kongres i mi mamo za sebov vso „latinsko“ Ameriko, ki je po jeziki naša.